

Hồi Thứ Hai Mươi Ba

THẤT THẤT CHÂN NHÂN

Máu nóng sôi trào trong huyết quản, Long Bình thò ngực Trương lão trợn mắt hỏi nhanh:

– Bọn chúng có bao nhiêu người tất cả?

Trương lão giật bắn người run lập cập nói:

– Càn Khôn Giáo kéo hết cao thủ xuất quân lần này!

Long Bình nhú mày:

– Chỉ vì Mặc Thanh cô nương thôi sao?

Trương lão lắc đầu:

– Không! Lần này Càn Khôn Giáo đi rửa thù cho giáo chủ.

Long Bình nghĩ thầm:

“Việc này cũng đáng làm lắm, thảo nào Thần Long Chư Thiên bất ngờ thất ước, chắc chắn hai sự việc cũng ít nhiều có liên quan đến nhau”. Long Bình lại hỏi tiếp:

– Lão đạo sĩ tự xưng là Thất Thất chân nhân là người như thế nào?

Trương lão đáp:

– Nguyên Thất Thất chân nhân là động chủ Thất Tiên Động ở Khoát Thượng Sơn, võ công cái thế, vũ nội hiểm có người đáng là địch thủ, nhưng mấy năm trước đã đắc đạo quy tiên.

Long Bình giật mình:

– Cái gì? Thất Thất chân nhân đã đắc đạo quy tiên. Còn Thất Thất chân nhân này...

Trương lão đỡ lời:

– Đây là Thất Thất chân nhân giả hiệu, có điều võ công của lão cũng kinh thế hãi nhân tiểu lão quả thật không biết lão là người phương nào, nhưng chắc chắn không phải là người của tệ giáo!

Long Bình thấy lão nói có vẻ thành thực, hơn nữa giờ này chắc lão cũng không dám hư huyền, nhưng chàng cũng phân vân không biết thật sự lão là ai.

Long Bình hỏi tiếp:

– Lão đạo sĩ giả hiệu kia dẫn dụ ta đi theo thế này là có ý gì?

Trương lão đáp:

– Để báo thù!

Long Bình kinh ngạc:

– Giáo chủ các người bị Thanh Long Giáo gia hại, tại sao lại tìm ta báo thù?

Trương lão lắc đầu:

– Việc này tiểu lão không rõ lắm, nhưng nghe nói họa này cũng bởi thiếu hiệp mà ra.

Trương lão vừa dứt lời, Long Bình đã nghe tiếng quần áo đánh gió phần phật, từ đằng xa vọng lại, lập tức xuất chỉ điểm trúng mê huyệt làm Trương lão hôn mê, chàng cầm lấy cần câu, tháo rổ đồng cầm tay, ẩn người sau cửa khoang thuyền nhìn ra.

Thoáng chốc đã nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng đáp xuống thuyền, ba bóng người như u linh xuất hiện.

Long Bình ngưng thần nhìn kỹ, thấy ba tên này đều lạ mặt, nhưng thấy khinh công của chúng cũng không phải hạng cao thủ tầm thường. Vì không muốn chúng nhìn thấy Trương lão, nên chàng lập tức quát khê một tiếng, từ trong khoang tung người ra ngoài quát lớn:

– Quân chuột nhắt ở đâu, dám đến khuấy động thiếu gia!

Ba tên này chính là người của Càn Khôn Giáo, nhưng cả ba tên đều nghĩ Long Bình đang bị mê hồn hương còn nằm ngủ mê mết, bất ngờ chàng xuất hiện đáng bộ như thiên lôi làm sao không khỏi kinh hãi thất thần?

Tên đứng trong cùng trong lúc bất thần tay chân luống cuống chưa kịp xuất chiêu đã bị nhọc câu thân hình gã đã tung bắn lên không trung lọt tòm xuống sông.

Tên đứng kế bên vội vàng huy động trường kiếm tiếp ứng bị giáng một chiếc rổ ngay vai thân hình cũng bị văng xuống sông.

Trong nháy mắt hai tên đã bị Long Bình đánh lọt xuống sông, tên còn lại dù cho gan lớn bằng trời cũng không dám kháng cự, thất kinh hồn vía tung người lên bờ, rồi không dám quay đầu nhìn lại, cắm cổ chạy thẳng Long Bình chỉ trông mong có bấy nhiêu đó, lợi dụng tên còn lại dẫn đường, cứ thế từ từ theo sau.

Tên sống sót men theo bờ sông chạy chừng hơn chục dặm, bỗng thấy cách bờ chừng ba dặm có một chiếc thuyền buồm lớn thả neo ở đó, Long Bình lập tức nhận ra chiếc thuyền nhốt Mặc Thanh hôm nọ.

Long Bình đã điều tra rõ ràng mọi việc từ miệng của Trương lão nên không chút chần chờ tung người tới trước huy động cần câu, nhanh như chớp điểm vào đại huyệt sau lưng của tên đào tẩu.

Đang đà chạy, gã đột ngột như bị hổng chân té lăn mấy vòng rồi nằm bất động.

Long Bình cũng dừng lại nép người nghe ngóng động tĩnh trên thuyền buồm.

Trên thuyền ngoài ánh đèn lọt qua khe ván thành những vệt dài, kỳ dư đều chìm đắm trong bóng tối dày đặc, Long Bình đến đây mục đích là cứu Mặc Thanh, đương nhiên không dám sơ suất đả thảo kinh xà (bút cỏ động rắn). Đặc biệt trên thuyền còn có lão đạo sĩ Thất Thất chân nhân giả mạo không biết võ công lão cao thâm đến bậc nào. Long Bình cảm thấy lão là nhân vật khó đối phó nhất, nên lúc nào cũng cẩn thận đề phòng không dám hành động kinh suất.

Nhưng trên thuyền ngoài ánh đèn hắt ra ngoài, không thấy có chút tiếng động nào, không thấy tiếng bước chân cũng không nghe tiếng người, dường như tất cả mọi người trên thuyền đều đang say giấc nồng.

Chờ một lúc lâu không thấy động tĩnh gì, cuối cùng không nhẫn nại được nữa chàng quyết định trèo mình dưới sông tiếp cận thuyền. Cố gắng tránh gây tiếng động. Long Bình đề khí khinh thân bám vào bánh lái thuyền nhẹ nhàng trèo lên phía đuôi thuyền.

Vừa trèo lên ván thuyền, chợt một luồng gió mang theo mùi máu tanh nồng xông lên mũi làm Long Bình giật mình, tiếp theo là năm sáu thi hài nằm ngổ ngang trên ván thuyền Long Bình thất kinh bước vội vào trong khoang.

Cửa khoang thuyền mở lớn, trong khoang có hai thiếu nữ a hoàn cũng đầu một nơi thân một nẻo, nhưng không thấy bóng dáng Mặc Thanh đâu cả.

Long Bình rúng động bước nhanh ra phía trước, trên ván thuyền nằm ngang dọc chín xác chết.

Long Bình lật từng xác chết lên kiểm tra không có Thất Thất chân nhân, với Tần Lực, càng không thấy bóng dáng của Mặc Thanh. Trên thuyền toàn bộ là xác chết, không thấy bóng dáng một người sống.

Long Bình kinh hãi thất thần, hoang mang cực độ, không biết phải làm sao tìm kiếm Mặc Thanh.

Một lúc sau chàng cố trấn tĩnh xem xét tình hình trên thuyền, xem ra trên thuyền đã trải qua một trận quyết đấu khốc liệt, hơn nữa người của Càn Khôn Giáo thương vong thê thảm.

Nhưng sự thực kẻ nào hạ thủ? Long Bình càng nghĩ càng thấy rối như tơ vò. Thất Thất chân nhân với Tần Lực trốn đi đâu? Còn Mặc Thanh vẫn bị bọn chúng bắt đi hay đã được người khác cứu đi rồi?

Đang trong lúc bối rối không biết phải làm sao chợt thấy cách đó chừng hơn dặm có một đám lửa màu xanh bắn vọt lên không trung.

Long Bình nhìn ánh lửa bay vút lên rồi tắt ngấm trên trời đêm liền nhận ra đó là loại pháo hiệu các giáo phái thường dùng để báo tin cho nhau, xem ra có ít nhiều liên quan đến việc xảy ra trên thuyền. Lập tức tung người phóng lên bờ nhắm hướng vừa bắn pháo hiệu chạy như bay.

Một lúc sau, ánh chừng đã sắp đến nơi phát pháo hiệu, Long Bình chợt nhìn

thấy một tòa trang viện cực kỳ hùng vĩ. Lúc này thấy trong trang viện đèn đuốc sáng trưng, tiếng người đi lại nhộn nhịp, tiếng nói chuyện rộn ràng, hình như trong trang viện đang chuẩn bị tiệc mừng đèn đuốc sáng thâu đêm, không khí cực kỳ náo nhiệt Long Bình cảm thấy do dự, không lẽ trong trang viện này lại ẩn cư một nhân vật võ lâm ghê gớm nào đó?

Bỗng thấy mấy bóng người lướt qua trước mặt chàng xông thẳng vào trang viện.

Mấy người này tên nào tên nấy đều khinh công kinh người, Long Bình không còn do dự nữa lập tức thi triển khinh công tuyệt đỉnh đuổi theo.

Thoáng chốc đã đến bên ngoài trang viện, tốp người chạy trước chụm đầu lại bên cạnh một dòng suối nhỏ, dường như đang bàn đối sách hành động.

Long Bình lảng lạng tiến đến gần, chàng không khỏi giật mình khi nhận ra bốn tên cao thủ bậc nhất của Thanh Long Giáo:

Huyết Sát Lý Động, Âm Dương Phán Tề Phi, Thủy Thần Cao Mãnh, còn một tên nữa mặt mày vô cùng hung ác mà mấy năm trước chàng đã từng gặp một lần trên Thiên Đô Phong – Ác Sát Giang Đào!

Nhìn thấy mấy người này, Long Bình chợt tỉnh ngộ, thì ra Thất Thất chân nhân với Tần Lực bị bọn này tập kích, thảo nào thương vong thảm khốc, đào tẩu bỏ cả thuyền. Nháy mắt bốn người chia ra, ba người tìm chỗ tối ẩn thân, chỉ còn lại một mình Âm Dương Phán Tề Phi, chống quài trượng điểm độc cước đến kêu cửa.

Cổng trang viện hé mở, song phương trao đổi vài câu ngắn ngủi, Âm Dương Phán Tề Phi được dẫn vào bên trong, kỳ dư ba người không bỏ lỡ cơ hội lập tức phân ba hướng khác nhau nhảy vào bên trong.

Long Bình xem tình hình này chắc chắn không khỏi xảy ra trận quyết đấu, chàng há chẳng lợi dụng cơ hội này mà hành động?

Mục đích chủ yếu của chàng là tìm cách cứu Mặc Thanh, chỉ cần nàng không rơi vào tay Thanh Long Giáo thì chàng không còn lo lắng nữa. tạm thời nàng chưa gặp nguy hiểm gì, chỉ cần tìm ra tung tích của Tần Lực hay Thất Thất chân nhân là có thể tìm ra manh mối.

Ý nghĩ xoay chuyển nhanh như điện trong đầu, Long Bình lập tức vòng ra sau trang viện phi thân như bay.

Long Bình đoán chắc nếu quả thật bọn Tần Lực ẩn thân chốn này thì Mặc Thanh tất phải được đón tiếp trong hậu viện, chàng sẽ nhân cơ hội hai bên quyết đấu bất thần xông vào cứu nàng ra.

Tiền viện đốt đèn đuốc huy hoàng, tiếng người cười nói rộn ràng, nhưng ngược lại ở hậu viện tối đen tuyệt không nghe tiếng người.

Long Bình đến sau hậu viện, đến sát chân tường nghe ngóng, trong lòng không khỏi kinh dị, tại sao lại có sự tương phản lạ đời như vậy? Đoán chắc bên

trong phải có ẩn khúc gì đây:

Đang lúc định tung người vượt tường thâm nhập vào trang viện, bỗng nghe bên trong viện có tiếng trẻ con nói:

– Mẫu thân! Đêm tối như vậy mà còn chuẩn bị đi đâu?

Đứa trẻ nói chưa hết lời không dám lỗ mắng, chỉ đứng bên ngoài nghe ngóng một hồi, chỉ nghe tiếng quần áo của người dạ hành đi lại phần phật nhanh nhẹn vô cùng, ngoài ra không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào khác.

Long Bình không còn kiên nhẫn được nữa cẩn thận bám vào tường ló đầu nhìn vào bên trong trang viện.

Thì sát bên trong bờ tường là một hoa viên nhỏ cực kỳ xinh xắn, tuy khuôn hoa viên chừng mấy trượng nhưng cũng có giả sơn hồ nước, phía đông có một tòa lương đình lục giác, lối đi lại trong hoa viên lát đá sạn, trông rất nhiều kỳ hoa dị thảo, xem ra chủ nhân của tòa trang viện này cũng là người rất văn nhã.

Nhưng trong hoa viên vắng lặng không một bóng người.

Long Bình cảm thấy lạ lùng, lúc này rõ ràng chàng có nghe thấy tiếng người dạ hành, đi lại không kém phần rộn rịp, tại sao mới nháy mắt đã biến mất hết, chẳng lẽ họ chui xuống đất?

Lúc này, tiếng ồn ào náo nhiệt ở tiền sảnh đã im bật, biến thành im ắng dị thường, có điều đèn đuốc vẫn sáng trưng như cũ.

Long Bình lại chờ thêm một khắc nữa. theo ước đoán của chàng giờ này chắc đã xảy ra nhưng tại sao tịnh vẫn không nghe tiếng động nào?

Không thể chờ hơn được nữa. tay chân động vận lực, lập tức nhanh như mèo đêm, nhẹ nhàng đáp xuống trong hoa viên.

Nhưng hai chân Long Bình chưa kịp chạm đất bỗng cảm thấy hai chân chạm phải một vật gì nhùng nhằng, mềm nhũn treo lơ lửng cách mặt đất vài thước vừa chạm chân vào đã nghe tiếng chuông “leng keng, leng keng” không dứt.

Long Bình thất kinh, vũ mạnh hai cánh tay thi triển Kinh Thiên Nhất Thức tuyệt đỉnh khinh công, mượn chút lực đàn hồi đó cất người lên cao nửa trượng, lên hết đà đột ngột quay người một vòng đã rơi trở ra bên ngoài bờ tường. Long Bình ngưng thần nghe ngóng, nhưng bên trong hình như không có động tĩnh gì.

Long Bình không tin chàng không hơn bọn Huyết Sát Lý Động, lần thứ hai bám bờ tường nhìn vào.

Thì ra sát chân tường có giăng một tấm lưới bắt hổ, bên trên có gắn móc câu, bốn bên treo vô số lục lạc, vừa đụng vào đã kêu âm lên.

Loại lưới bắt hổ này cực kỳ lợi hại, một khi vô ý rơi vào bên trong bốn bên lập tức rút lại, các móc câu bên trên móc vào quần áo, da thịt, càng giãy giụa càng móc chặt.

Lại nữa những sợi tơ dệt dưới cũng là loại đặc chế, nếu không phải là ngọc đao bảo kiếm thì đừng hòng cắt đứt được Long Bình nhìn thấy tấm lưới không khỏi lạnh mình sởn tóc gáy, nếu không nhờ chàng ứng biến thần tốc, lẽ bị lọt vào trong lưới, cho dù có bản lĩnh thông thiên cũng đừng hòng thoát thân, chừng đó không những không còn mặt mũi nhìn ai mà cả mạng sống cũng khó giữ.

Long Bình cẩn thận quan sát lại lần nữa. bốn bên ngoài tấm lưới bắt hổ này xem ra không còn có cơ quan nào khác, trong lòng lấy làm kỳ, bất giác nhìn lại tấm lưới.

Bỗng hai mắt Long Bình chợt sáng lên chàng nhìn thấy bên dưới tấm lưới trên mặt đất có chôn ba ống trúc to bằng miệng ly xếp theo hình chữ “Phẩm”, dường như có tác dụng thông khí.

Long Bình chợt tỉnh ngộ, thì ra bên dưới mặt đất tất có đường ngầm hay mật thất chi đây không sai, thảo nào chỉ nghe tiếng nói mà không nhìn thấy người.

Ngay lúc ấy bỗng thấy ánh đèn cũng tiếng người từ từ di chuyển về phía hậu viện, rõ ràng có tiếng thiết quài chạm đất “cộp cộp” của Âm Dương Phán Tề Phi.

Trong nháy mắt cánh cửa thông ra hậu viện mở toang, hai đứa thị tỳ cầm đuốc đi trước dẫn lộ, tiếp theo một lão nhân lưng gù tuổi đã lục tuần, chậm rãi cất bước đi ra. sau lưng lão Âm Dương Phán Tề Phi bám theo sát gót.

Long Bình thất kinh vội thụt đầu xuống. Bỗng nghe giọng nói già nua cất lên:

– Tề đàn chủ, đàn chủ đã hạ giá đến đây, Bào Nguyên này dù có gan lớn bao nhiêu cũng không dám hư huyền, huống chi lão phu đã sớm gác kiếm rời khỏi giang hồ, từ lâu đã đoạn tuyệt không lai vãng tới Tần Uy tính ra có hơn chục năm rồi, chẳng lẽ còn ham chuyện thị phi, rước phiền não vào lòng.

Âm Dương Phán Tề Phi cười lạnh, cất giọng như từ âm phủ vọng về nói:

– Tên gù kia! Không phải ta nói người, nhưng người nên nhớ cho kỹ, Thanh Long Giáo đã lấy việc luận việc, không phải lấy người luận việc, tên tiểu súc sinh của Tần gia từ trên thuyền đào tẩu, ngoài ẩn thân trong Bào Nhi Trang của người ra thì làm gì còn con đường nào khác, chẳng lẽ hấn mọc cánh bay lên trời? Hay chui xuống đất? Giữa người với ta tuy có giao tình, nhưng Đà Quài Tử người nếu giấu giếm không nói, ngày sau đừng oán Tề mỗ trở mặt không nhìn bằng hữu!

Thì ra lão lưng gù này nguyên họ Bào tên Nguyên biệt hiệu Đà Quài Tử.

Lại nghe Đà Quài Tử cười ha hả nói:

– Tề đàn chủ, ta đã nói rồi, ta không thể tự rước họa vào thân, cả nhà ta mười mấy người...

Đà Quài Tử chưa kịp nói hết lời, con mắt lớn của Âm Dương Phán Tề Phi đột ngột trợn trừng, quát lớn một tiếng mắng rằng:

– Đà Quài Tử, người coi thử đây là cái gì?

Âm Dương Phán Tề Phi người lướt tới, lượm lên một chiếc khăn tay màu hồng trên đường đi rải sỏi trong hoa viên.

Đà Quài Tử thoáng biến sắc mặt, nhưng chỉ nháy mắt sau lão đã phục hồi vẻ mặt trấn tĩnh, cười ha hả nói:

– Tề đàn chủ! Người thật quá đa nghi, vật này do chúng phụ nhân trang viên hái hoa làm rớt, nào có gì lạ đâu?

Âm Dương Phán Tề Phi “xì” một tiếng lớn nói:

– Đà Quài Tử! Người chết đến nơi rồi mà còn dám gạt ta. người biết vật này là của ai không? Để ta nói cho người nghe, vật này là của con tiện tỳ Mặc Thanh, lúc nãy ta còn thấy nó trên thuyền, người còn dám nói bọn chúng không có ẩn thân trong trang!

“Véo”, một thiết quài đã nhắm mặt Đà Quài Tử Bào Nguyên kích tới.

Đà Quài Tử Bào Nguyên tung người xẹt qua một bên tránh thế công của Âm Dương Phán Tề Phi, vẫn cố cưỡng từ đoạt lý kêu lớn:

– Tề Phi, người đừng ức hiếp ta như vậy, loại đồ phụ nhân thường dùng như vật này, thử hỏi ở đâu mà không có...

– Câm miệng!

Âm Dương Phán Tề Phi dùng tay ném mạnh, chiếc khăn lụa nhanh như chớp bay về phía Đà Quài Tử Bào Nguyên.

Lão cười lạnh nói:

– Người mở lớn mắt chuột ra coi trên khăn có dấu hiệu gì đây!

Đà Quài Tử Bào Nguyên giơ tay tiếp lấy mở ra coi, thấy trên góc khăn có thêu một con hoa hồ điệp màu xanh đen chen lẫn nhau, kế bên còn có hai chữ “Mặc Thanh”. Đà Quài Tử Bào Nguyên thần sắc thảm biến, nhưng dường như lão đã có tính toán từ trước, thấy sự việc không còn vãn hồi được liền cất tiếng cười ròn rảng nói:

– Âm Dương Phán Tề Phi! Kỳ thực việc này cũng không đáng gì, người đừng tưởng Thanh Long Giáo người là cái gì ghê gớm lắm, Bào mỗ ta đêm nay sẽ cho các người nếm mùi lợi hại, Thanh Long Giáo người đêm nay có đi không về. Ha! Ha! Ha!

Tiếng cười chưa dứt, lão lôi từ trong ngực áo ra một chiếc Vương Đồng Tiên dài chừng một thước, gầm lên một tiếng sư tử hống, múa tít Đồng Tiên, uy thế cực kỳ mãnh liệt tấn công ngược lại Âm Dương Phán Tề Phi.

Âm Dương Phán Tề Phi trừng con mắt lớn, ánh sáng lóe mắt sát khí rợn người, cũng gầm lớn tiếng, huy động thiết quài dùng cứng đối cứng.

“Chát” một tiếng, tóe lửa bốn bề, tiếp theo song phương lao vào quyết đấu, đá bay cát chạy, kinh phong réo kinh người.

Đồng thời, trang viện tứ bề đèn đuốc sáng trưng, tiếng binh khí chạm nhau loảng xoảng, xem chừng bọn ba người Huyết Sát Lý Động cũng đột nhập trang viện rồi.

Thì ra Đà Quài Tử Bào Nguyên đã có chuẩn bị từ trước, hễ bọn người Thanh Long Giáo đột nhập là lập tức có người đón đánh. Thoáng chốc bốn bên đã nghe tiếng la ó, trận chiến kịch liệt đã bắt đầu triển khai.

Long Bình ẩn thân bên ngoài bờ tường không cần nhìn cũng nắm được tình hình diễn ra bên trong. Long Bình tuy không muốn nhúng tay vào việc này nhưng chàng vẫn mong phía Đà Quài Tử Bào Nguyên đắc thắng Bởi Mặc Thanh rơi vào tay Tần Lực thì chưa đến nỗi mất mạng, dù sao đi nữa cũng an toàn hơn rơi vào tay Thanh Long Giáo nhiều.

Nhưng phàm trong trời đất việc không vừa ý con người có tới tám chín phần, Long Bình mong Đà Quài Tử Bào Nguyên đắc thắng, ngược lại lão không phải là đối thủ của Âm Dương Phán Tề Phi. Mới qua được mấy chục chiêu, kẻ hơn người kém đã phân minh, Đà Quài Tử Bào Nguyên bị Âm Dương Phán Tề Phi bức thối lui liên liên, ngộ hiểm liên tục.

Đồng thời tiếng rú thảm thiết chốc chốc lại vang lên chỗ này, chỗ kia.

Xem ra thuộc hạ của Đà Quài Tử Bào Nguyên đều không phải là đối thủ của ba tay cao thủ Thanh Long Giáo, nên từng tên một táng mạng dưới độc thủ của chúng.

Đến đây Long Bình không còn chần chờ được nữa.

Lập tức tung người vượt tường vào bên trong, cũng vừa lúc bọn người Huyết Sát Lý Động tiêu diệt hết bọn thủ hạ của Bào Nhi Trang tiến đến hậu viện.

Bọn người này thấy Long Bình đột ngột hiện thân, thấy đều kinh hồn lạc vía.

Cả Âm Dương Phán Tề Phi cũng dừng tay tạm ngưng trận đấu, lui lại đứng tránh sang một bên, cùng với bọn Huyết Sát Lý Động ngưng thần giới bị, chú mục nhìn Long Bình, tên nào tên nấy trong mắt đều sáng lên tia mắt vừa kinh hoàng vừa tức giận.

Long Bình làm như nhàn hạ, hướng Đà Quài Tử Bào Nguyên ôm quyền thi lễ nói:

– Bào trang chủ xin nghỉ ngơi chút lát, xem tại hạ đưa bọn chúng từng tên một về âm phủ.

Bào Đà Tử Bào Nguyên ngẩn người, lão không biết chàng là ai, nhìn thấy tuổi còn quá trẻ, lại dám đại ngôn đường ấy, lão cứ ngỡ chàng là kẻ cuồng ngông.

Tiếp theo thấy bọn Âm Dương Phán Tề Phi với mấy tay đệ nhất cao thủ của Thanh Long Giáo đối với chàng cũng có vẻ e dè, mới biết bên trong còn có nội tình. Lập tức mừng rỡ ra mặt vội vàng trả lễ nói:

– Dám hỏi tráng sĩ quý danh đại tánh?

Long Bình cười nhẹ nói:

– Chờ tại hạ thu nhập xong bọn chúng rồi ta đàm đạo. Dứt lời chàng huy động cần câu, nhờ câu lướt gió lập tức nghe tiếng xé gió “Vu vu” rất tai.

Long Bình ngạo mạn nhìn bốn người nói:

– Đã hai lần ta với các người chưa lần nào đánh thắng thắng đến phân cao hạ, đêm nay cơ duyên đã tới, may mắn được tương hội chốn này, chỉ tiếc thiếu mất Độc Sát Triệu Ngũ lão gia. Thế nào? Tứ vị cùng tiến lên đi, để thiếu gia khỏi mất công tốn nhiều thời gian Huyết Sát Lý Động mau lẹ tiếp lời:

– Đây là do chính người tự miệng nói ra. Diêm Vương cũng đừng trách bọn lão phu ỷ lớn hiếp nhỏ, cậy chúng thắng cô!

Dứt lời lão liếc mắt nhìn ba người kia ra hiệu, bốn tên đồng thời động thủ, lập tức phân ra bốn hướng, huy động binh khí trong tay mỗi người nhắm Long Bình công một thế.

Long Bình hú lên một tiếng như long ngâm, làm chấn động cả không gian yên tĩnh, chiếc cần câu huơ trước đỡ sau, nhờ câu linh hoạt tự linh xà cuốn nam kích bắc, nháy mắt đã tiếp đối phương mỗi người một chiêu.

Nhưng thân hình Long Bình vẫn đứng yên một chỗ không hề nhích động một bước nào.

Đà Quài Tử nhìn thấy Long Bình xuất thủ chợt tỉnh ngộ “À” lên một tiếng nói:

– Thì ra tráng sĩ nguyên là Long thiếu hiệp gần đây danh chấn giang hồ với một thân võ công tuyệt thế, đã tập trung Thiên Hỏa Tứ Tuyệt Lôi – Điện – Phong – Vũ Long Bình quay đầu nhìn lão mỉm cười gật đầu ra chiều xác nhận lời nói của lão, nhưng đột nhiên chàng trở cán câu nhắm trước ngực lão điểm tới.

Đà Quài Tử nằm mơ cũng không tưởng tượng được Long Bình lại có hành động cổ quái dường ấy, bất thần không kịp tránh né, vội trở cán Bá Vương Đồng Tiên gạt đỡ.

Nhưng cái gạt của lão hẫng hụt vào khoảng không, kinh ngạc lão ngưng thần nhìn lại, bỗng thấy đôi Hộ Thủ Song câu trong tay Thủy Thần Cao Mãnh đã bị nhờ câu của Long Bình cuốn chặt, giật rời khỏi tay.

Nguyên Long Bình nào có ý tập kích Đà Quài Tử Bào Nguyên, chẳng qua sử dụng kế Thanh đông kích tây, xuất kỳ bất ý ra tay tập kích Thủy Thần Cao Mãnh mà thôi.

Hai lần trước Long Bình thương thế chưa lành hẳn, nên đành cắn răng nuốt hận, lần này được tương hội.

Lẽ nào lại tha cho hắn lần nữa?

Thế nên lần đầu tiên hạ thủ chàng nhắm ngay vào Thủy Thần Cao Mãnh chỉ một chiêu đã đoạt một chiếc Hộ Thủ Câu trong tay của gã. đồng thời sợi câu cũng cuộn luôn cánh tay to lớn thô kệch của gã.

Thủy Thần Cao Mãnh trời sinh thần lực hơn người, hai cánh tay của gã ít ra cũng có hai ba ngàn cân thần lực Thấy nhờ câu của Long Bình cuộn chặt cánh tay, gã lập tức coi như không có chuyện gì xảy ra. ngược lại co tay gò lưng, định dùng thần lực giật mạnh bút dứt sợi tơ câu hoặc ít ra cũng đoạt luôn cần câu trong tay Long Bình.

Nào ngờ, sợi tơ câu đã được Long Bình truyền nội lực bảo vệ, lại là thứ binh khí đặc dị thành danh của Phong Thần Ngô Cổ, nếu không phải bảo đao ngọc kiếm thì đừng hòng hại được đến nó.

Hốt nhiên nghe Thủy Thần Cao Mãnh thét lên đau đớn, cánh tay thô to như bị đúc bằng thép của hắn đã bị sợi tơ câu siết chặt ăn sâu vào trong thịt, máu tươi tuôn ra như suối.

Long Bình không chút chậm trễ, nhẹ nhàng phát động kinh lực kéo nhẹ, trong tiếng thét thê thảm của Thủy Thần Cao Mãnh, sợi tơ câu kéo theo một mảng thịt, máu bắn như suối. Lúc hồi cần câu lại vừa khéo đỡ thế công của ba người kia từ phía công tới giải cứu cho Thủy Thần Cao Mãnh.

Bỗng nghe Huyết Sát Lý Động kêu lớn:

– Cao đàn chủ, người tránh sang nhường nơi!

Lão không nói còn khá, lão cất lời nói như vậy khác nào coi thường gã, như thêm dầu vào lửa.

Hơn nữa Thủy Thần Cao Mãnh khí cao ngạo cốt, nào chịu nổi sự sỉ nhục như vậy, hắn gầm lên một tiếng như hổ điên, huy động chiếc Hộ Thủ Câu còn lại, bổ vào Long Bình tấn công như điên cuồng.

Nếu thối lui ra sau, Long Bình có muốn trị tội gã cũng không có cách nào khác, ngược lại gã cãi lời xông đến thật đúng ý Long Bình, chàng lập tức bỏ qua ba người kia không thèm lý tới cứ chuyên tâm trấn trị Thủy Thần Cao Mãnh.

Chỉ trong thoáng chốc, trên người của Thủy Thần Cao Mãnh đã bị thương mười mấy chỗ, lại nữa vết thương chỗ nào cũng khá trầm trọng, nhưng không có vết thương nào đến nỗi trí mạng.

Thủy Thần Cao Mãnh toàn thân máu tươi ướt đầm, nhưng dáng điệu vẫn hung tàn như hổ đói, bất kể sống chết, cứ điên cuồng xông lên tấn công Long Bình.

Long Bình cố tâm để cho gã nếm mùi đau khổ, nên vẫn không hạ sát thủ cứ như vậy, tình hình càng lúc càng khiến bọn Huyết Sát Lý Động lo lắng.

Tên Ác Sát Giang Đào quả thật không còn chịu được, đồng thời cũng nổi giận gã phá nhiều thế hợp công của ba người, nên từ phía sau đánh tới một chưởng bế huyệt đạo sau lưng gã đồng thời ôm gã quay lưng chạy ra phía sau.

Lão bỏ đi như vậy, còn lại Huyết Sát Lý Động với Âm Dương Phán Tề Phi càng không phải là đối thủ của Long Bình, cả hai đưa mắt nhìn nhau hội ý, song song hét lên một tiếng tấn công liền mấy thế, thừa cơ đào tẩu Long Bình cười ha hả nói:

– Các người còn muốn chạy sao? Làm gì có chuyện dễ như vậy?

Long Bình huy cần câu vớt theo một thế, truy kích Âm Dương Phán Tề Phi.

Âm Dương Phán Tề Phi nghe tiếng rít gió gấp gấp đuổi theo phía sau vội vã hồi thủ đánh ngược một quai trượng ra sau gạt đỡ thế công của Long Bình.

Nhưng nào phải đơn giản như vậy, chỉ thấy Long Bình nhẹ rung cánh tay, sợi tơ câu đột nhiên uốn một vòng siết ngang cổ lão.

Âm Dương Phán Tề Phi hồn phi phách lạc vội hụp đầu xuống tránh né, nhưng sợi tơ câu đã cuốn tóc lão rối mù, đồng thời một cái vành tai bị cuốn trúng đứt tiện Hai tên này dù sao cũng là đại ma đầu lịch lãm giang hồ, mỗi tên chạy về một hướng, Long Bình truy sát Âm Dương Phán Tề Phi vô tình tạo điều kiện dễ dàng cho Huyết Sát Lý Động.

Nhưng chàng không đuổi theo bọn chúng bởi mục đích chính chuyến đi này là tìm cứu Mặc Thanh.

Nhưng lúc chàng quay đầu lại đã không thấy Đà Quái Tử Bào Nguyên đâu.

Trong sân lúc ấy có nhiều thiếu niên tráng hán, Long Bình kêu hỏi từng người không ai biết được Đà Quái Tử Bào Nguyên đi đâu, tra hỏi tìm khắp tiền viện hậu viện, nội ngoại thất đều không thấy bóng dáng lão, cả quyền thuộc cũng không thấy một người.

Long Bình khí giận tràn hông, nếu lúc nãy chàng dừng sớm ra tay, để lão táng mạng dưới tay Âm Dương Phán Tề Phi, thì giờ này chàng đâu phải nổi giận cho lão lưng gù giả hoạt vô ân này.

Bỗng Long Bình chợt nhớ tới chỗ có chôn ba ống trúc, vội vàng tung người phi thân ra sau hậu viện, cần câu chớp động, tấm lưới bắt hổ lập tức được dẹp sang một bên. Thiên Lô Chưởng một thế, “bùng” một tiếng nổ sấm sét, tiếp theo mặt đất sụp xuống một khoảng lớn, bên dưới lập tức hiện ra một địa đạo tối đen.

Long Bình tài cao gan lớn, nào có e dè điều chi, không do dự chút nào tung người xông xuống địa đạo.

Địa đạo tuy tối đen như mực nhưng cũng không làm khó dễ đôi mắt sáng nhìn đêm đen của Long Bình.

Theo địa đạo quanh qua quẹo lại một hồi, cuối cùng chàng cũng rời địa đạo thoát lên mặt đất, thì ra địa đạo này là đường thoát thân bí mật của Bào Nhi Trang Đà Quái Tử Bào Nguyên thân là cao thủ có hạng trong làng hắc đạo lúc bình thời gây thù chuốc oán vô số, chừng về quy ẩn không khỏi có điều úy kỵ, nên đặc biệt

thiết kế con đường địa đạo này để gia quyến lão khi gặp cường địch có đường thoát thân.

Long Bình vừa lên khỏi mặt đất, nhìn quanh nhân ra đang đứng cạnh con suối nhỏ, bỗng thấy bóng người thấp thoáng đằng xa.

Phóng mắt nhìn theo, Long Bình tức nhận ra trong số đó có Đà Quài Tử Bào Nguyên, cơn giận trong lòng chàng bất giác bùng dậy, hú lên một tiếng, giở khinh công dùng toàn lực đuổi theo.

Một lúc sau chàng đã tới bờ hồ, chỉ thấy chiếc thuyền buồm của Tần Lực đã giương buồm nhỏ neo đi xa năm sáu chục trượng. Long Bình hận đến cực điểm nghiêng rằng trời tạo không thôi, nhưng nào có làm được gì?

– Ủa! Sao người lại ở nơi này? Hai ta tìm người cả nửa ngày trời!

Long Bình giật bắn người, lại là tiếng nói của Thất Thất chân nhân, chàng lật đật quay người nhìn lại, lão đạo sĩ tóc trắng như cước, còn ai nữa nếu không phải lão?

Long Bình giật mình nghĩ thầm:

“Thất Thất chân nhân giả hiệu này sao còn chưa chịu lên thuyền cùng đi với bọn Tần Lực? Không lẽ lão lại còn muốn ở lại gạt ta hay sao”? Trong lòng nghĩ vậy nhưng chàng chưa vội vạch mặt lão, ngược lại còn mỉm cười nói:

– Vãn bối thấy lão đạo trưởng lâu quá không trở lại nên ra ngoài tìm kiếm.

Thất Thất chân nhân trầm sắc mặt nói:

– Ta sử dụng vạn niên trầm hương, dự tính cho người định thần ngủ khỏe một giấc, người thức dậy lúc nào mà đi tìm ta?

Long Bình nghe lời nói của lão bán tính bán nghi.

Không lẽ đây là hảo ý của lão đối với chàng?

Đang lúc hoang mang nghĩ ngợi chưa dứt bỗng nghe Thất Thất chân nhân tiếp lời:

– A phải rồi, hình như tên họ Trương trên thuyền chính là nha trò của đối phương phái đến, chắc là người trúng kế ly gián của kẻ địch, chắc đang nghi ngờ bản đạo có tâm muốn hãm hại người, có phải vậy không?

Long Bình lại một lần nữa giật mình, lẽ nào quả thật chàng đã trúng kế ly gián của kẻ địch?

Bỗng Long Bình nhớ đến việc Trương lão nói Thất Thất chân nhân mấy năm nay đã đắc đạo thành tiên.

Liên hỏi khéo lão:

– Lão đạo trưởng, nghe nói Thất Thất chân nhân mấy năm trước đã...

Không đợi chàng nói hết, Thất Thất chân nhân vội nói tiếp lời:

– Đã đắc đạo thành tiên phải không? Trong trời đất này làm gì có chuyện thần kỳ như vậy, nếu quả thật có chuyện đó thì ai ai người ta lại không đi học đạo, uống cho người một người thông minh xuất chúng lại bị lời nói hoang đường như vậy xí gạt. Ha! Ha! Ha!

Thất Thất chân nhân dứt lời buông một tràng cười sảng khoái, không có thoáng một chút vẻ ngượng ngập của người nói dối bị phát hiện.

Thoáng chốc Long Bình thấy như bị rơi vào mê hồn trận, đầu óc hoang mang quay cuồng, rốt cuộc chàng cũng không biết đâu là chân đâu là giả. không biết nên tin lời nói của ai.

Trong lòng thầm nghĩ:

“Mặc kệ lão, một chốc nữa quay về thuyền bắt Trương lão ra đối chất, ba mặt một lời, thử xem lão có còn biện bác được hay không”. Nhưng tâm niệm của chàng vừa dứt. Thất Thất chân nhân như có thiên nhãn nhìn thấu tâm tư chàng.

Chỉ thấy lão cười nhẹ nói:

– Tiếc thay, lúc này ta không giữ lấy mạng chó của gã họ Trương, nếu không có thể chứng thực cho người thấy ai đúng ai sai, để người khá yên tâm.

Long Bình lại rung động trong lòng, tất cả mọi việc xảy ra. hầu như đều nằm trong sự tiên liệu của Thất Thất chân nhân, lão đã tiên hạ thủ giành thế thượng phong, Long Bình không còn kẻ hở nào để phản bác lại lão Cuối cùng Long Bình nhớ đến lời nói của Thất thất chân nhân lúc trước, đối phương là một tên ma đầu cực kỳ lợi hại. Càn Khôn giáo chủ Tụ Lý Càn Khôn Tần Uy đã táng mạng nơi Thủy Long Đàn, với một tên Tần Lực võ công non nớt, trí não tầm thường như vậy mà cũng gọi là đại ma đầu hay sao?

Rõ ràng Thất Thất chân nhân cố ý ngụy ngôn khiến cho chàng đem lòng úy kỵ mà không dám vọng động, quả thật đây mới là kẻ hở lớn nhất lão không để ý tới.

Long Bình bất chợt cười lạnh nói:

– Lão đạo trưởng, việc đã đến nước này, không biết có thể minh cáo đối phương là nhân vật ghê gớm nào?

Chỉ cần Thất Thất chân nhân giấu giếm không dám nói rõ, hoặc giả tỏ ra vẻ lúng túng, chàng lập tức không còn nể nang nữa. nhất định xuất thủ thử xem bản lĩnh chân thực của vị Thất Thất chân nhân này đến đâu Nào ngờ Thất Thất chân nhân không chút do dự nói:

– Chắc là ngươi cũng dò hỏi được bọn người này là ai rồi! Vậy ta hỏi ngươi, bọn chúng đến đây với mục đích gì?

Long Bình đã dò hỏi được từ miệng Trương lão, nên không chút do dự trả lời:

– Đi tìm Thanh Long Giáo báo thù cho Càn Khôn giáo chủ Tần Uy!

Thất Thất chân nhân mỉm cười nói:

– Bọn chúng dựa vào cái gì? Dựa vào sức Tần Lực hay bọn cao thủ trong giáo?

Câu hỏi của Thất Thất chân nhân làm Long Bình ngẩn người ra!

Sự thật Tần Lực dựa vào cái gì đi tầm cừ, võ công củ hấn, tâm cơ củ hấn thảy đều kém, kém người rất xa thì làm sao nói đến việc trả thù?

Long Bình có miệng mà không nói nên lời, Thất Thất chân nhân cười ha hả nói:

– Người mới xuất đạo chưa lâu, chắc chưa nghe nói tới ở Đông Hải Phúc Sao Sơn có một tên Thất Tuyệt Cư Sĩ, họ Lịch tên Hóa. thân mang bảy tuyệt học hấn hữu trong thiên hạ. người lại thông minh cơ trí, vũ nội vô song...

Long Bình nghe Thất Thất chân nhân nói tới đây chợt nhớ đến trung niên văn sĩ chàng đã có duyên gặp mặt một lần ở Thủy Long Đàn Thanh Long Giáo, bất giác “À”, lên một tiếng nói:

– Thì ra là hấn!

Thất Thất chân nhân hơi chau mày nói:

– Người biết hấn sao?

Long Bình không trả lời mà lại nói:

– Mặt trắng, không râu thân hình cao dong dỏng, tuổi trạc tứ tuần, mấy tháng trước đây tại hạ có duyên gặp một lần ở Thủy Long Đàn Thanh Long Giáo!

Thất Thất chân nhân gật đầu:

– Không sai, chính là hấn! Nhìn hấn tuổi trạc tứ tuần, kỳ thực hấn đã quá tuổi lục tuần, nhưng bởi lúc nhỏ đã gặp kỳ duyên ăn được dị quả không những dung diện không già đi mà công lực cũng kinh thế hấn nhân, cả Thanh Long Giáo giáo chủ Thần Long Chư Thiên còn phải nhượng hấn vài phân.

Nguyên hấn với Càn Khôn Giáo giáo chủ Tần Uy kết nghĩa kim lan, nên lần này xuất bôn trợ lực Tần Lực báo thù cho Tần Uy!

Long Bình lập tức nghĩ ngay đến ngày ấy ở Thủy Long Đàn Tần Uy lớn lối ngang nhiên, nếu không phải ỷ thế Thất Tuyệt Cư Sĩ thì còn gì nữa. bởi võ công củ cha con lão xem ra cũng tầm thường thôi.

Đối với nhân vật ghê gớm như Thất Tuyệt Cư Sĩ, trách sao Thất Thất chân nhân không cẩn thận từng li từng tí, không dám lỗ mãng để lộ chút dấu vết nào.

Bổng Long Bình lại nghĩ đến việc có nhân vật ghê gớm như Thất Tuyệt Cư Sĩ đứng sau lưng thì cố gì người củ Càn Khôn Giáo bị bọn cao thủ Thanh Long Giáo đến tác oai tác quái, thương vong thảm sâu như vậy?

Nghi ngờ chợt dấy lên trong lòng, nhưng chưa kịp mở lời. Thất Thất chân nhân

như đã nhìn thấu tâm cơ chàng, bình thần tiếp lời:

– Chắc người đang lấy làm lạ tại sao có Thất Tuyệt Cư Sĩ ở đây mà lại để bọn Huyết Sát Lý Động đến đây giết người thị uy chứ gì? Đó là tại mệnh trời, khí số của chúng chưa tuyệt nên lúc chúng đến đây bản đạo đã hẹn với Thất Tuyệt Cư Sĩ bàn luận ở xa. Với công lực của bọn chúng đương nhiên bọn người Càn Khôn Giáo không phải là đối thủ.

Long Bình nghe đến đây mọi nghĩ vấn đều tan, vội vàng ôm quyền cung thân hành lễ nói:

– Vãn bối kiến vãn cô lậu, tuổi nhỏ vô trí, có lòng nghi ngờ mạo phạm chân nhân, xin chân nhân rộng dung thứ tội!

Thất Thất chân nhân vuốt chòm râu bạc cười hà hà nói:

– Kẻ không biết thì không có tội, thôi việc này bỏ qua. đừng nhắc đến nữa.

Long Bình lại hỏi:

– Lúc nãy chân nhân với Thất Tuyệt Cư Sĩ đàm luận điều gì? Không biết có thể nói cho vãn bối nghe được rõ?

Thất Thất chân nhân mỉm cười nói:

– Còn việc gì nếu không phải vì chuyện Mặc Thanh cô nương của người!

Long Bình tiếp lời:

– Rồi kết quả ra sao?

Thất Thất chân nhân lắc đầu thở dài:

– Ta với hần xưa nay vốn không quen biết, nhưng với cái tên Thất Thất chân nhân của ta hần cũng có nể nang đôi chút, vốn đã có ý định phóng thích Mặc Thanh cô nương, nhưng sau khi về đến thuyền thấy chuyện thảm biến xảy ra. khiến hần nổi trận lôi đình, tiếp theo thấy bọn Tần Lực ở Bào Nhi Trang chạy tới, liền đón hết lên thuyền giương buồm khởi hành...

Long Bình thất kinh kêu lớn:

– Nói vậy không có kết quả gì sao?

Thất Thất chân nhân gật đầu nói:

– Việc đã đến nước này đành phải tiếp tục đuổi theo đến Thái Hồ cứu người, có điều dọc đường người nhất nhất phải nghe lời bản đạo để tránh phạm sai lầm lần nữa!

Đến nước này Long Bình nào dám nửa tiếng “Không”, vội gật đầu lia lịa.

Bỗng ở xa xa vẳng tiếng kêu:

– Long Bình! Nhóc con Long Bình!

Long Bình quay đầu nhìn qua. quả nhiên là Cái Bang tiền bối Đại Đồ Tiên

lão ưỡn chiếc bụng như trống chầu nhưng thân hình nhẹ như gió thoảng từ xa lướt tới Long Bình nhận ra lão cả mừng định cất tiếng gọi, bỗng nghe Thất Thất chân nhân hừ lạnh một tiếng, nói:

– Bần đạo với nhân sĩ Cái Bang thiếu duyên, người không cần nhiều lời, mau đi theo ta!

Long Bình kinh ngạc cảm thấy khó xử vô cùng, đang lúc còn lúng túng thì Đại Đồ Tiên đã đến nơi cách hai người chừng ba trượng ngoài, nhưng khi nhìn thấy Thất Thất chân nhân lão đột nhiên dừng bước, lão “Ý”, lên một tiếng kinh ngạc rồi kêu lớn:

– Thất Thất chân nhân!

Hiển nhiên khi nhìn thấy Thất Thất chân nhân lão ngạc nhiên cực độ, đứng há hốc mồm nhìn.

Phần Thất Thất chân nhân không thèm nhìn tới Đại Đồ Tiên, chỉ quay qua Long Bình nói:

– Người còn chờ gì nữa? Đi thôi!

Long Bình nối gót Thất Thất chân nhân men theo bờ hồ, chân vẫn bước đều nhưng chốc chốc cứ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy vị Cái Bang lão anh hùng ưỡn ngược chiếc bụng vĩ đại đứng như hóa đá ở đó.

Long Bình trong lòng cảm thấy buồn bực vô cùng, nhưng bởi vì Thất Thất chân nhân càng đi càng mau, nên chàng đành phải gia tăng cước lực bám theo sát gót, thoáng chốc hai người đã đi qua một vạt rừng thấp, bóng dáng Đại Đồ Tiên cũng theo đó mà che khuất đi. Lúc trời hửng sáng, hai người đã đến tiểu trấn ven hồ, Thất Thất chân nhân lại thuê một chiếc khoái thuyền cùng Long Bình truy đuổi chiếc thuyền buồm bắt cóc Mặc Thanh.

o O o